

ਸਿਰਫ਼ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਕੋ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ Mst. ਘੋਗਨ ਨੂੰ ਮਹਿਜ਼ ਪ੍ਰੋਹ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਟਾਈਟਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਲਕੀ ਵਿਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਘੋਗਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੱਤਿਆਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ 40 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਰਿਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖ- ਰਖਾਅ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(10) ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਘੋਗਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਚੌਥੀ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ Mst. ਘੋਗਨ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਤਰਜੀਹੀ ਵਾਰਸ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਿੰਦੂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਆਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ (ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਸਮੇਤ) ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਘੋਗਨ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਰਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ II ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

(11) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਐਪੋਲੋਟ ਸਿਵਲ

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਜੇ.

ਚਮਨ ਲਾਲ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਮੋਹਨ ਲਾਲ, - ਜਵਾਬਦਾਰ

1968 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1567

ਅਕਤੂਬਰ 21, 1969

ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1908)- ਧਾਰਾ 11, 47 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 21- ਨਿਯਮ SO- ਪੰਜਾਬ ਰਿਣਦਾਤਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ (1936 ਦਾ II)- ਸੈਕਸ਼ਨ 10(3)- ਨਿਰਣਾ- ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨੱਥੀ- ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼

ਸੈਕਸ਼ਨ 10(3) ਪੰਜਾਬ ਰਿਣਦਾਤਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਨਿਰਮਾਣ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ-ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ-ਕੀ ਬੇਅਰਥ ਹੈ-ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਤਰਾਜ਼। ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ - ਧਾਰਾ 10(3), ਪੰਜਾਬ ਰਿਣਦਾਤਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜਾ ਇਤਰਾਜ਼-ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼-ਕੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ — ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI)— ਧਾਰਾ 127— ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 47 ਅਤੇ 60 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ— ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 127 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਵੇ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 10(3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ -ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਇਹੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਰੋਤ ਕੀ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਰੋਤ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਛੋਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਖੋਜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਪਰਾ ੪)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(3) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਿਣਦਾਤਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਡਿਫਾਲਟ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ। (ਪਰਾ ੪)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 127 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। , 1963, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

. ਸ੍ਰੀ ਓ.ਪੀ. ਸੈਣੀ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 1 ਜੂਨ, 1968, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੀਪ ਲਾਲ ਚੌਪੜਾ, ਸਬ-ਜੱਜ ਇਲੰਡ ਕਲਾਸ, ਅਜਨਾਲਾ, ਮਿਤੀ 11 ਮਾਰਚ, 1966 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ.

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੀਕਥ ਸਿੰਘ ਮੁੰਜਰਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

G. ਸੀ ਗਰਗ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹੀ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਭੜਕਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਰਡਰ 21, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦਾ ਨਿਯਮ 90 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਦਰਯੋਗ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ: -

"ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 166 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਿਰਫ ਤੀਹ ਦਿਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਪੀ. 1963 ਦੇ ਨਵੇਂ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 127 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਗੌਰੀ ਬਨਾਮ ਉਦੇ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ

(1) ਏਆਈਆਰ 1942 ਲਾਹ. 153.

ਚਮਨ ਲਾਲ, ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ (ਸੋਢੀ, ਜੇ.)

ਮੇਰੀਆ ਰਮਨਾ ਬਨਾਮ ਨਲਪਾਰਾਜੂ (2), ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

(4) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਮੁੰਜਰਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਰੋਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ "ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੱਤ ਬਨਾਮ ਜੈ ਨਰਾਇਣ (3)" ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਧਾਰਾ 60 (ਐਲ) (ਸੀਸੀਸੀ) ਅਤੇ (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ। ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ 60 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਅਟੈਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਧਾਰਾ 60 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ. ਸੀ. ਸੀ.) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ। ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਰ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਟੈਚ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਫਿਰ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਅਟੈਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 60 (ਐਲ) (ਸੀਸੀਸੀ) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਉਸ ਦੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 60 ਪੂਰਬ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜਾਂ

(2) ਏਆਈਆਰ 1956 ਐਸਸੀ 87.

(i) 1966 ਕਰ. ਐਲਜੇ 921.

ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 (6) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 60 I (I) (ccc) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੈਧ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੁੰਜਰਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀਸੀਈ) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 60 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ ਲਗਭਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(3) ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਕੀ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਅਤੇ 25 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 10(3) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(I)(ccc) ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਭਾਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਡਿਫਾਲਟ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, *ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ* ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ *ਗੌਰੀ ਦੇ ਕੇਸ (1)* ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 166 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਐਕਟ, 1908, ਜੋ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 127 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਏ.

ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਆਦਿ (ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.)

ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਧਾਰਾ 127 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵੇਰਵਾ

ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ

ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ p
[eriod ਚੱਲਣਾ
ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ
 ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਸਮੇਤ, ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ
 ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ

ਤੀਹ ਦਿਨ ਡੀ ਮੈਂ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਖਾਧਾ।”

ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(5) ਜੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਐਪ ਵਿੱਚ ਨੋਰੀਮੈਰਿਟ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

RNM

~

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

ਐਸ ਸੀ ਮਿੱਤਲ ਜੇ.

ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ.

ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1969 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 53.

ਅਕਤੂਬਰ 23, 1969

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (V of 1898) — ਧਾਰਾ 173 — ਨਿਵੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਨਿਜ਼ਬਲ ਕੇਸ ਦਾ ਚਲਾਨ — ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ — ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ — ਕੀ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਸਕੀਮ ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਗਿਣਨਯੋਗ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਜਾਂਚ